

Arrest

nr. 279 223 van 24 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat L. CEUNEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 november 2021. Op 24 november 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 april 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 30 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en Sjiitische moslim van Hazara etnie. U bent geboren op (...) 1998 in Kampirak, gelegen in de provincie Baghlan van Afghanistan. Uw moeder overleed bij uw geboorte, uw vader hertrouwde nadien en u hebt zes stiefbroers en twee stiefzussen. Van uw geboorte tot december 2017 woonden jullie in Pul-e-Khumri. Uw vader werkte als logistiek medewerker voor het Amerikaanse leger en leverde hen onder meer uien en aardappelen. Naar aanleiding van zijn werk kregen jullie problemen met de taliban en verhuisden jullie naar Kabul, waar jullie bleven tot eind augustus 2018. Jullie verlieten het land en reisden via Pakistan en Iran naar Turkije. Uw stiefmoeder kreeg gezondheidsproblemen in Turkije waardoor jullie er tien maanden bleven tot ze zich beter voelde. Vervolgens reisden u, uw stiefmoeder en stiefbroers en -zussen door naar Griekenland, waar jullie begin 2020 toekwamen. Uw vader bleef in Iran waar hij tot op heden verblijft. In Griekenland werden op 18 februari 2020 uw vingerafdrukken genomen en dienden u en uw stieffamilie een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef gedurende uw asielprocedure op het eiland Lesbos. Uw stiefmoeder en stiefbroers en -zussen verkregen een positieve beslissing en besloten verder te reizen naar Duitsland, waar ze opnieuw internationale bescherming verzochten. U bleef in Griekenland en ontving in eerste instantie een weigeringsbeslissing. U ging met hulp van een advocaat in beroep tegen de beslissing en verkreeg uiteindelijk op 31 mei 2021 alsnog de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland.

Op het eiland Lesbos kreeg u problemen met een groep Afghaanse jongens die afkomstig waren van Panshir. In het opvangkamp ontstonden vaak problemen tussen Hazara's en Panshiri's. Op een dag werd een Hazara jongen door de Panshiri's gedood bij zo'n conflict. De politie kwam ter plaatse en u werd gevraagd om te tolken, wat u ook deed. Naar aanleiding hiervan kwam u ook zelf in het vizier van de Panshiri's en werd u door hen gezocht. U verstopte zich voor hen uit vrees om door hen vermoord te worden. Uiteindelijk besloot u Griekenland te verlaten en nam u in november 2021 het vliegtuig naar België met een overstap in Hongarije. In november 2021 kwam u toe in België en op 24 november 2021 diende u uw verzoek om internationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw verzoek legde u uw originele taskara neer en een Engelse vertaling van uw taskara; een kopie van een certificaat van Aga Khan Education Service, een instantie in Afghanistan waar u Engelse les kreeg; en vier documenten in verband met het werk van uw vader in Afghanistan en de problemen die hieruit voortvloeiden. Bij terugkeer naar Griekenland vreest u door alle Panshiri's die in Griekenland aanwezig zijn gezocht en gedood te worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk een brief van het Griekse Ministerie van Asiel en Migratie d.d. 30 november 2021, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U betwistte deze vaststelling door bij het CGVS aan te halen dat u in het ongewisse was van het feit dat u in Griekenland een status was toegekend. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u uw werkelijke situatie in Griekenland bij het CGVS niet waarheidsgetrouw uiteenzette. U legde hier immers bij DVZ en bij het CGVS dermate tegenstrijdige verklaringen over af waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de beschermingsstatus die u in Griekenland werd toegekend. Zo stelde u bij het CGVS dat u helemaal niet wist dat u in Griekenland een status had verkregen. U vertelde dat uw asielaanvraag in Griekenland in eerste instantie was afgewezen, dat u vervolgens beroep indiende met hulp van een advocaat maar dat dit erg lang duurde. U wachtte de uitkomst van de procedure niet af en regelde via een smokkelaar een vals paspoort waarmee u vervolgens het vliegtuig naar België nam (CGVS p.7-8, p.11 en p.14). Echter, bij DVZ wist u wel zeer concreet te vertellen dat u in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus had ontvangen en specificeerde u zelfs de periode van uw erkenning, nl. ongeveer acht maanden voor uw interview bij DVZ (Verklaring DVZ, rubrieken 22 en 32). Gezien dit interview op 13 januari 2022 plaatsvond, blijkt uit uw verklaring dat u er wel degelijk van op de hoogte was dat u dus in

mei 2021 een status was toegekend in Griekenland. Dit stemt volledig overeen met de informatie van de Griekse autoriteiten, nl. dat u op 31 mei 2021 de subsidiaire beschermingsstatus was toegekend. Uw bewering bij het CGVS dat u hier plots niets meer van wist, kan dan ook niet overtuigen en wekt de indruk dat u het CGVS doelbewust om de tuin trachtte te leiden. Dit gegeven werpt bijgevolg een schaduw over de integriteit van de overige verklaringen die u voor het CGVS aflegde. Dat u uw werkelijke situatie trachtte te verbergen voor het CGVS blijkt overigens ook uit uw verklaringen over uw reisweg van Griekenland naar België. Zo vertelde u bij DVZ dat u legaal met het vliegtuig van Griekenland naar België reisde, met een tussenstop in Boedapest (Verklaring DVZ, rubriek 32). Bij het CGVS stelde u daarentegen dat u uw reis naar België illegaal had ondernomen omdat u nog niet over verblijfsdocumenten beschikte. U zou via een smokkelaar een vals paspoort geregeld hebben waarmee u het vliegtuig naar België had genomen. Toen u gevraagd werd hoe u dan precies in contact was gekomen met deze smokkelaar diende de vraag tot vier keer toe herhaald te worden omdat u ontwijkend of vaag antwoordde (CGVS p.8). Ter verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid haalde u aan dat u bij uw interview bij DVZ erg veel stress had en zich niet goed voelde en dat u zich niet meer kon herinneren wat u toen verteld had (CGVS p.11-12). Er kan echter alleen maar vastgesteld worden dat u, zelfs als u bij DVZ onder stress stond of zich niet goed voelde, u daar klaarblijkelijk wél de waarheid vertelde terwijl u bij het CGVS uw werkelijke situatie trachtte te achterhouden. Deze elementen wijzen erop dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud trachtte uw werkelijke situatie in Griekenland doelbewust anders voor te stellen bij het CGVS, wat, zoals hierboven gesteld, een schaduw werpt op de integriteit van uw algehele verklaringen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De brief van het Griekse Ministerie van Asiel en Migratie stipuleert dat uw verblijfsvergunning als begunstigde van internationale bescherming geldig is van 1 juni 2021 tot 31 mei 2022 (zie stuk 2, toegevoegd aan uw administratief dossier). Echter, gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die

reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland enkel in een opvangcentrum in Lesbos hebt verbleven maar geen pogingen hebt ondernomen om huisvesting te vinden op de reguliere woningmarkt, ook niet in de periode van zes maanden die u nog na de toekenning van uw status doorbracht in Griekenland (CGVS p.11-12). U hebt niet geprobeerd om in Griekenland werk te vinden, enerzijds omdat er naar uw zeggen geen werkgelegenheid is en anderzijds omdat u overal in Griekenland het risico loopt om vermoord te worden door de Panshiri's die u bedreigden (CGVS p.12). Aan dit laatste kan evenwel maar moeilijk geloof worden gehecht, zoals hierna

beargumenteerd (zie infra). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

Bovendien hebt u Griekenland reeds zes maanden na de toekenning van uw status verlaten. Zo werd u op 31 mei 2021 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en verliet u het land in november 2021 (zie brief Griekse Ministerie van Asiel en Migratie en verklaring DVZ, rubriek 32). Dat u Griekenland na zo'n korte tijd al verlaten had getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in dit land uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Daarnaast blijkt uit andere elementen in uw dossier dat u beschikt over een netwerk en middelen om uw verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden in uw hoofde. Zo werd ook aan uw stiefbroers en stiefmoeder een status toegekend in Griekenland. Verder wonen een broer van u en diens echtgenote met hun twee kinderen in België en zijn zij bereid om u te helpen. Soms kan u er overnachten en indien nodig helpen ze u financieel (CGVS p.3-4). Voorts bleek uit uw verklaringen dat jullie, toen jullie tien maanden langer in Turkije verbleven en uw stiefmoeder in Turkije lieten verzorgen in een privaat ziekenhuis, financieel konden terugvallen op uw vader die zich in Iran bevindt (CGVS p.6). Verder bleek u in staat om uw vliegreis van Griekenland naar België te regelen met financiële hulp van een neef in het Verenigd Koninkrijk (CGVS p.8). Uit deze elementen blijkt dan ook een belangrijke mate van zelfredzaamheid in uw hoofde.

Voorts stelde u dat de Griekse bevolking racistisch is maar hebt u zelf nooit een concreet incident met Griekse medeburgers, politie of autoriteiten meegemaakt (CGVS p.13). Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigden van internationale bescherming Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Daarnaast haalde u aan dat u Griekenland ontvlucht was wegens problemen met een groep Panshiri's in het opvangkamp op Lesbos. Zij hadden immers een jongen gedood en toen de politie tussenkwam had u vrijwillig opgetreden als tolk voor de familie van het slachtoffer. De politie was er niet in geslaagd de daders te arresteren, en naar aanleiding van uw tussenkomst werd u nu zelf gezocht door de groep Panshiri's. U verklaarde dat niet alleen deze groep, maar alle Panshiri's in Griekenland naar u op zoek zijn en u eender waar in Griekenland zouden kunnen vermoorden, waardoor u niet in staat was om op zoek te gaan naar huisvesting of werk op andere plaatsen in Griekenland (CGVS p.8-11). Echter, bij nadere bevraging bleek u zelf nooit concrete problemen gekend te hebben met andere Afghanen of met ook maar één Panshiri. U zou louter van horen zeggen weten dat de Panshiri's naar u op zoek waren, waarna u zich voor hen verstopte. Uit uw verklaringen bleek dat u nooit ook maar enige persoonlijke confrontatie hebt ondervonden met deze Panshiri's. Stellen dat u eender waar in Griekenland door alle aanwezige Panshiri's opgespoord en vermoord kan worden, kan in deze context dan ook niet serieus genomen worden. Bovendien was u in staat om na de problemen nog twee tot drie maanden op Lesbos te verblijven (CGVS p.10). Dit indachtig kan uw verklaring dat u eender waar in Griekenland opgespoord en gedood zou kunnen worden door alle daar aanwezige Panshiri's niet aannemelijk bevonden worden.

Bovendien dient opgemerkt dat u, indien u werkelijk dermate ernstige problemen zou hebben gekend met deze Afghaanse bevolkingsgroep in Griekenland, u geen ernstige pogingen hebt ondernomen om uw rechten in Griekenland te doen gelden, wat de aannemelijkheid van uw verklaringen mede ondermijnt. In het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginstel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U stelde wel dat u aan de politie zou hebben gevraagd wat u kon ondernemen tegen uw bedreigers, maar u hebt nooit concreet klacht tegen hen ingediend (CGVS p.10-11). U legt geen enkel stavingsstuk neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zouden zijn gevallen, noch wat betreft eventuele initiatieven die u hierop ondernomen zou hebben om bescherming te verkrijgen. Het gebrek aan initiatief ten aanzien van uw eigen veiligheidssituatie, evenals het ontbreken van enig stavingsstuk inzake de gebeurtenissen, tasten mede de ernst en aannemelijkheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aan.

Ter staving van uw asielerzoek legde u uw originele taskara neer en een Engelse vertaling van uw taskara; een kopie van een certificaat van Aga Khan Education Service in verband met Engelse taallessen die u in Afghanistan volgde; en vier documenten in verband met het werk van uw vader in Afghanistan en

de problemen die hieruit voortvloeiden. Deze documenten staven uw identiteit en uw situatie in Afghanistan, maar wijzen niets aan bovenstaande analyse.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen. Voorts merkt ze op dat de verzoekende partij haar verblijfsvergunning die haar uitgereikt werd in Griekenland verstreken is sinds 1 juni 2022. Dit was reeds het geval bij de kennisgeving van de bestreden beslissing. Ze stelt dat voor erkende vluchtelingen ook de omstandigheden zeer slecht zijn in Griekenland. Ze hebben er geen toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of sociale bijstand. Ze meent dat ze bij een terugkeer naar Griekenland het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Ze vervolgt dat ze door Panshiri's ernstig bedreigd werd in het opvangkamp op Lesbos daar zij als tolk optrad voor de familie van het slachtoffer en alzo -volgens de groep Panshiri's- partij koos voor de familie van de gedode jongen. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij ook geen rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij geen huisvestingsopties had in Griekenland en door haar stiefbroers en stiefzussen werd achtergelaten in Griekenland. Zij was toen drieëntwintig jaar oud en was nog nooit zonder familie geweest. Voorts verwijst de verzoekende partij naar de arresten van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, C-297/19, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. De verzoekende partij haalt aan dat zij in Griekenland geen toegang had tot huisvesting, werk, opleidingen en gezondheidszorg. In dit verband citeert de verzoekende partij ook uit het AIDA-country Report: Greece, update 2018. De verzoekende partij benadrukt dat ze in Griekenland haar best gedaan heeft om werk te vinden, maar ze zich onveilig voelde door de dreiging van de Panshiri's. Evenmin heeft ze steun gekregen van Praksis, een hulporganisatie.

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 31 mei 2021 de vluchtelingenstatus heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (administratief dossier, map 7, landeninformatie). De verzoekende partij erkent dat haar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten. Er wijst niets op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) doen gelden. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de verzoekende partij, die de actualiteit of effectiviteit

van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Uit de informatie van de Griekse autoriteiten van 30 november 2021 blijkt dat deze duidelijk stellen: *“the above mentioned alien has received the subsidiary protection status by the Greek Authorities on 31-05-2021 and a residence permit as a Beneficiary of International protection (Subsidiary protection) valid from 01-06-2021 until 31-05-2022.”* (eigen vertaling: ‘Bovengenoemde vreemdeling heeft van de Griekse autoriteiten op 31-05-2021 de subsidiaire beschermingsstatus gekregen en een verblijfsvergunning als begunstigde van internationale bescherming (subsidiaire bescherming) die geldig is van 01-06-2021 tot 31-05-2022’) (administratief dossier, map 7, stuk 2). Bijgevolg is het niet de subsidiaire beschermingsstatus zelf die vervalpt op 31 mei 2022 maar wel de daaraan gekoppelde verblijfskaart.

Dit strookt met hetgeen wordt gesteld in het vigerende EU-*acquis*. Immers, betreffende de huidige argumentatie van verzoekende partij omtrent de actuele geldigheid van de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd toegekend, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van de internationale beschermingsstatus van verzoekende partij niet dienstig in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

3.3. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

3.4 De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

3.5. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

3.6. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift uit een AIDA-country Report: Greece met betrekking tot toegang tot werk, huisvesting en de gezondheidszorg.

De door de verzoekende partij aangehaalde en geciteerde algemene landeninformatie in haar verzoekschrift geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot gezondheidszorgen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan, dat zij hierbij hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders worden geconfronteerd met belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

De voormelde landeninformatie geeft immers niet aan dat alle statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

3.7. Het voorgaande neemt niet weg dat er sprake is een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds

internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt.52).

Het is dus noodzakelijk op basis van verzoekende partij haar individuele omstandigheden, met inbegrip van haar ervaringen in Griekenland, het huidige volgend verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit kader motiveert de commissaris-generaal terdege: *“U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland enkel in een opvangcentrum in Lesbos hebt verbleven maar geen pogingen hebt ondernomen om huisvesting te vinden op de reguliere woningmarkt, ook niet in de periode van zes maanden die u nog na de toekenning van uw status doorbracht in Griekenland (CGVS p.11-12). U hebt niet geprobeerd om in Griekenland werk te vinden, enerzijds omdat er naar uw zeggen geen werkgelegenheid is en anderzijds omdat u overal in Griekenland het risico loopt om vermoord te worden door de Panshiri's die u bedreigden (CGVS p.12). Aan dit laatste kan evenwel maar moeilijk geloof worden gehecht, zoals hierna beargumenteerd (zie infra). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.*

Bovendien hebt u Griekenland reeds zes maanden na de toekenning van uw status verlaten. Zo werd u op 31 mei 2021 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en verliet u het land in november 2021 (zie brief Griekse Ministerie van Asiel en Migratie en verklaring DVZ, rubriek 32). Dat u Griekenland na zo'n korte tijd al verlaten had getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in dit land uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Daarnaast blijkt uit andere elementen in uw dossier dat u beschikt over een netwerk en middelen om uw verdere reis doorheen Europa te bewerkstellingen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden in uw hoofde. Zo werd ook aan uw stiefbroers en stiefmoeder een status toegekend in Griekenland. Verder wonen een broer van u en diens echtgenote met hun twee kinderen in België en zijn zij bereid om u te helpen. Soms kan u er overnachten en indien nodig helpen ze u financieel (CGVS p.3-4). Voorts bleek uit uw verklaringen dat jullie, toen jullie tien maanden langer in Turkije verbleven en uw stiefmoeder in Turkije lieten verzorgen in een privaat ziekenhuis, financieel konden terugvallen op uw vader die zich in Iran bevindt (CGVS p.6). Verder bleek u in staat om uw vliegreis van Griekenland naar België te regelen met financiële hulp van een neef in het Verenigd Koninkrijk (CGVS p.8). Uit deze elementen blijkt dan ook een belangrijke mate van zelfredzaamheid in uw hoofde.

Voorts stelde u dat de Griekse bevolking racistisch is maar hebt u zelf nooit een concreet incident met Griekse medeburgers, politie of autoriteiten meegemaakt (CGVS p.13). Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Daarnaast haalde u aan dat u Griekenland ontvlucht was wegens problemen met een groep Panshiri's in het opvangkamp op Lesbos. Zij hadden immers een jongen gedood en toen de politie tussenkwam had u vrijwillig opgetreden als tolk voor de familie van het slachtoffer. De politie was er niet in geslaagd de daders te arresteren, en naar aanleiding van uw tussenkomst werd u nu zelf gezocht door de groep Panshiri's. U verklaarde dat niet alleen deze groep, maar alle Panshiri's in Griekenland naar u op zoek zijn en u eender waar in Griekenland zouden kunnen vermoorden, waardoor u niet in staat was om op zoek te gaan naar huisvesting of werk op andere plaatsen in Griekenland (CGVS p.8-11). Echter, bij nadere bevraging bleek u zelf nooit concrete problemen gekend te hebben met andere Afghanen of met ook maar één Panshiri. U zou louter van horen zeggen weten dat de Panshiri's naar u op zoek waren, waarna u zich voor hen verstopte. Uit uw verklaringen bleek dat u nooit ook maar enige persoonlijke confrontatie hebt ondervonden met deze Panshiri's. Stellen dat u eender waar in Griekenland door alle aanwezige

Panshiri's opgespoord en vermoord kan worden, kan in deze context dan ook niet serieus genomen worden. Bovendien was u in staat om na de problemen nog twee tot drie maanden op Lesbos te verblijven (CGVS p.10). Dit indachtig kan uw verklaring dat u eender waar in Griekenland opgespoord en gedood zou kunnen worden door alle daar aanwezige Panshiri's niet aannemelijk bevonden worden. Bovendien dient opgemerkt dat u, indien u werkelijk dermate ernstige problemen zou hebben gekend met deze Afghaanse bevolkingsgroep in Griekenland, u geen ernstige pogingen hebt ondernomen om uw rechten in Griekenland te doen gelden, wat de aannemelijkheid van uw verklaringen mede ondermijnt. In het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U stelde wel dat u aan de politie zou hebben gevraagd wat u kon ondernemen tegen uw bedreigers, maar u hebt nooit concreet klacht tegen hen ingediend (CGVS p.10-11). U legt geen enkel stavingsstuk neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zouden zijn gevallen, noch wat betreft eventuele initiatieven die u hierop ondernomen zou hebben om bescherming te verkrijgen. Het gebrek aan initiatief ten aanzien van uw eigen veiligheidssituatie, evenals het ontbreken van enig stavingsstuk inzake de gebeurtenissen, tasten mede de ernst en aannemelijkheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aan. Ter staving van uw asiëlverzoek legde u uw originele taskara neer en een Engelse vertaling van uw taskara; een kopie van een certificaat van Aga Khan Education Service in verband met Engelse taallessen die u in Afghanistan volgde; en vier documenten in verband met het werk van uw vader in Afghanistan en de problemen die hieruit voortvloeiden. Deze documenten staven uw identiteit en uw situatie in Afghanistan, maar wijzigen niets aan bovenstaande analyse."

De verzoekende partij brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze niet wist alwaar huisvesting te zoeken vermits ze niet over een inkomen beschikte, merkt de Raad nog op dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. Met voorgaande toont de verzoekende partij aldus niet aan dat zij persoonlijk in Griekenland verplicht wordt op straat te verblijven of er in mensonwaardige omstandigheden te leven. Hierbij dient aangestipt dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan het ook verwacht worden van de verzoekende partij, die de internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Op basis van de uiterst summiere verklaringen van de verzoekende partij kan geenszins worden vastgesteld dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om huisvesting of een tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Noch uit haar verklaringen noch uit de bijgebrachte documenten blijkt dat zij geprobeerd heeft om haar rechten in dit verband te doen gelden.

Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij uit eigen beweging contact zou hebben gezocht met de bevoegde overheidsinstanties of organisaties die zich richten op onder meer personen met internationale bescherming om te informeren naar mogelijke ondersteuning. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar vage en nietszeggende verklaringen niet aantoonde dat zij concrete pogingen heeft ondernomen om een eigen bestaan te proberen uit te bouwen of haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In dit verband dient nog opgemerkt te worden dat uit haar verklaringen blijkt dat zij niet de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, daar ze reeds na korte tijd na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus naar België is gekomen om zich bij haar broer te voegen.

Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werden verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en

zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie omwille van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat haar verblijfsvergunning sinds kort verstreken is, toont de verzoekende partij niet aan dat het voor haar onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het voor haar onmogelijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van haar problemen met de Panshiris, gaat ze eraan voorbij dat ze in Griekenland nooit concrete problemen gehad heeft met andere Afghanen of met ook maar één Panshiri. De verzoekende partij heeft maar van horen zeggen dat de Panshiri's naar haar op zoek waren, terwijl hiervan geen concrete aanwijzingen voorliggen. Daarenboven maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat ze hiertegen geen klacht kan indienen bij de Griekse politie.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij concreet aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Haar algemene betoog, onder verwijzing naar het AIDA-rapport, kan niet anders doen besluiten. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling, niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

Op basis van alle elementen in het rechtsplegingsdossier is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij in de huidige stand van zaken, geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Aangezien de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op het beoordelen van de nood aan de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

3.8. Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak niet zorgvuldig is te werk gegaan.

3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS